

De vegades, quan coneixes algú, el món canvia

AQUÍ ÉS

ON TOT

COMENÇA

(HOLDING UP THE UNIVERSE)

fanbooks

JENNIFER NIVEN

AQUÍ ÉS
ON TOT
COMENÇA

(HOLDING UP THE UNIVERSE)

Jennifer Niven

Traducció d'Anna Puente Lluçà

Fanbooks

Títol original: *Holding up the Universe*

© Jennifer Niven, 2016

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2016

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16716-04-3

Dipòsit legal: 20.227-2016

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

DIVUIT HORES ABANS

LIBBY

SI DEL LLUM DE LA MEVA TAULETA DE NIT SORTÍS un geni, li demanaria aquests tres desitjos: que la meva mare fos viva, que no tornés a passar res de dolent ni trist, i que pogués entrar a formar part de les Donzelles de l'Institut Martin Van Buren, el millor equip d'animadores dels tres estats més propers.

«Però... i si les Donzelles no et volen?».

Són dos quarts de quatre de la matinada tocats, l'hora que la meva ment comença a donar voltes com una baldufa, embogida i descontrolada com el meu gat George quan acabava de néixer. De sobte, el meu cervell comença a grimpar per les cortines. Allà el tenim, gronxant-se a la prestatgeria. I ara fica la pota a l'aquari i enfonsa el cap a l'aigua.

Estic estirada al llit de panxa enlaire, amb la vista clavada en la foscor mentre el cap em va d'una banda a l'altra de l'habitació.

«I si et tornes a quedar atrapada? I si han d'esbotzar la

porta del menjador de l'escola o enderrocar la paret del lavabo per ajudar-te a sortir? I si el teu pare es torna a casar i es mor i t'has de quedar amb la madrastra i les germanastres? I si et mors tu? I si el Cel no existeix i no tornes a veure la mare mai més?».

M'esforço tot el que puc per agafar el son.

Tanco els ulls i em quedo molt quieta.

Molt quieta.

Durant diversos minuts.

Demano a la meva ment que vingui a estirar-se amb mi i que s'adormi, que s'adormi, que s'adormi.

«I si arribes a escola i t'adones que les coses han canviat i que els altres nens han canviat i que, per molt que ho intentis, mai no arribes a estar a l'altura?».

Obro els ulls.

Em dic Libby Strout. Segurament heu sentit a parlar de mi. Segurament heu vist el vídeo en què em rescataven de casa. L'últim recompte registrava 6.345.981 visualitzacions, o sigui que hi ha moltes probabilitats que hagi contribuït a inflar la xifra. Fa tres anys em vaig convertir en l'Adolescent Més Grassa dels Estats Units. Vaig arribar a pesar 296 quilos, i això significa que me'n sobraven quasi 227. No sempre he estat grassa. Per resumir la història, la meva mare va morir i jo em vaig engreixar. Però no sé com, encara sóc aquí. Ah, i res d'això no ha estat culpa del meu pare.

Dos mesos després que em rescatessin, ens vam mudar a un altre barri, a l'altra punta de la ciutat. Ara ja puc sortir de casa tota sola. M'he aprimat 137 quilos, el pes de dues persones senceres. Encara me'n queden uns 90,

però així ja estic bé. M'agrada com sóc. Bàsicament, perquè ara puc córrer. I entrar dins el cotxe. I comprar-me roba al centre comercial en lloc de fer-me-la cosir a mida. I donar voltes sobre mi mateixa. A banda de deixar de patir per la possible fallada d'algun òrgan, potser això és el millor de la meua vida actual respecte a l'anterior.

Demà és el meu primer dia de classe des que vaig acabar cinquè. El proper títol que obtindré serà el d'estudiant de primer any d'institut, cosa que, si m'ho paro a pensar, fa molta més patxoca que el d'Adolescent Més Grassa dels Estats Units. D'altra banda, em costa molt no sentir-me **COMPLETAMENT ATERRIDA PEL QUE PASSA DINS EL MEU CRANI.**

Em poso a esperar l'atac de pànic.

JACK

LA CAROLINE LUSHAMP EM TRUCA ABANS que soni l'alarma, però jo deixo que salti el contestador. No sé quin deu ser el motiu de la trucada, però en qualsevol cas, estic convençut que no serà res de bo i que jo en tindrè la culpa.

Em truca tres vegades, però només deixa un missatge. Estic a punt d'eliminar-lo sense escoltar-lo, però, i si se li ha espatllat el cotxe i necessita ajuda? Al capdavant, és la noia amb qui he sortit els darrers quatre anys. (Som «aquella mena» de parella: la que talla i es reconcilia una vegada i una altra, malgrat que tothom té coll avall que acabarem junts per sempre.)

Jack, sóc jo. Ja sé que ens estem prenent un descans, o com en vulguis dir, però és la meva cosina. LA MEVA COSINA. Vull dir que... LA MEVA COSINA, JACK! Si em volies fotre per haver tallat amb tu, tros d'idiota, ho has aconseguit. L'enhorabona. Si avui em veus a classe, o als passadissos, o a la cafeteria o A QUALE-

VOL ALTRE LLOC DEL MÓN, no em parlis. De fet, podries fer-me un favor i anar-te'n a l'infern.

Tres minuts més tard, la cosina em truca. Primer em penso que està plorant, però llavors sento la Caroline de fons, i la cosina comença a cridar i la Caroline comença a cridar. Elimino el missatge.

Dos minuts més tard, en Dave Kaminski m'envia un missatge per advertir-me que en Reed Young té pensat clavar-me una pallissa per haver-me morrejat amb la seva xicota. «Te'n dec una», li responc. I ho dic de debò. Si em posés a comptar, aviat veuria que en Kam m'ha ajudat moltes més vegades que no pas a l'inrevés.

Tot aquest merder va començar per una noia que, sincerament, s'assemblava tant a la Caroline Lushamp que, com a mínim al principi, em vaig pensar que era ella. Potser sona estrany, però trobo que la Caroline s'hauria de sentir afalagada: el que vaig fer va ser com admetre davant el món sencer que volia tornar amb ella malgrat que m'havia deixat durant la primera setmana de vacances d'estiu per poder sortir amb en Zach Higgins.

Em plantejo dir-li tot això en un missatge, però opto per apagar el mòbil i tancar els ulls. En aquest moment, m'adono que no em puc teletransportar fins al juliol passat, quan només m'havia de preocupar d'anar a treballar, remenar el dipòsit de ferralla de la ciutat, construir manualitats (increïbles) al meu taller (al·lucinant) i passar l'estona amb els meus germans. La vida seria molt més senzilla si pogués ser una suma de Jack + dipòsit de ferralla + taller al·lucinant + manualitats increïbles.

«No hauries d'haver anat a la festa. No t'hauries d'haver pres una copa. Ja saps que no et pots refiar de tu mateix. Evita l'alcohol. Evita les aglomeracions. Evita les persones. Només aconsegueixes treure-les de polleuera».

LIBBY

SÓN DOS QUARTS DE SET DEL MATÍ. M'he llevat i sóc davant del mirall. Hi va haver una època, fa una mica més de dos anys, en què no podia ni volia mirar-me. L'únic que veia era la cara contreta d'en Moses Hunt cridant-me des de l'altra punta del pati: «No t'estimarà mai ningú perquè ets grassa!». I la resta de nens de cinquè rient. «Ets tan grassa que no ens deixes veure la lluna. Lionesa Estofada, guarda'ns alguna engruna...».

Avui pràcticament només em veig a mi mateixa amb un preciós vestit blau fosc, unes vambes i una mitja cabellera, d'un color castany que la meva dolça però senil àvia va descriure una vegada com «del mateix color de les vaques escoceses». I el reflex de l'enorme bola de cotó fluix brut en què s'ha convertit el meu gat. El George em mira fixament amb uns ulls daurats que irradien saviesa. Intento imaginar-me què em deu voler dir. Fa quatre anys li van diagnosticar insuficiència cardíaca i li van donar sis mesos de vida. Amb tot, jo el co-

nec prou bé per saber que només el George pot decidir quan li ha arribat l'hora de marxar. Em mira i parpelleja.

Ara mateix, crec que m'aconsellaria que respirés fondo.

Per tant, respiro fondo.

Amb el temps, m'he convertit en tota una experta a respirar fondo.

Em miro les mans i veig que no em tremolen, però m'he rosegat tant les ungles que m'he deixat els dits en carn viva. Per estrany que pugui semblar considerant la situació, em sento força tranquil·la. M'adono que l'atac de pànic no ha arribat a produir-se. Només això ja és un motiu d'alegria, de manera que poso un dels discos vells de la mare i començo a ballar. Ballar és el que més m'agrada d'aquest món, i tinc planejat guanyar-m'hi la vida. No he anat a classes des que tenia deu anys, però noto que la dansa és dins meu, i ni tan sols la falta d'entrenament pot fer desaparèixer aquesta sensació.

«Potser aquest any pots provar d'entrar a les Donze-
lles», em dic.

El meu cervell s'enfila a la paret com un esperitat i s'hi queda penjat, tremolant.

«I si no hi entres mai? I si et mors abans que et passi res de bo o fantàstic o magnífic?».

Durant els últims dos anys i mig, de l'única cosa que m'he hagut d'ocupar ha estat de la meva supervivència. La preocupació principal de totes les persones de la meva vida, inclosa jo mateixa, ha estat: «Hem d'aconseguir que la teva salut millori». I ara la meva salut ha millorat.

«I si els decebo després de tot el temps i l'energia que han invertit en mi?».

Ballo amb més ganes per foragitar aquests pensaments fins que el pare truca a la porta sorollosament i treu el cap per l'escletxa.

—Ja saps que m'encanta sentir un bon disc de la Pat Benatar de bon matí, però la pregunta és: què en deuen pensar, els veïns?

Abaixo una mica el volum, però no deixo de moure'm. Quan la cançó s'acaba, trobo un retolador i escric a la sabata. «Al llarg de la teva vida sempre hi ha alguna cosa esperant. I fins i tot si és dolenta, i tu saps que ho és, què hi pots fer? No pots pas deturar la vida». (Truman Capote, *A sang freda*.) Llavors agafo el pintallavis que l'àvia em va regalar per l'aniversari, m'acosto al mirall i em pinto els morros de vermell.